

põgeneda oleksivad saanud, lõhkus kurjategija kuul üht kõige suuremat purje ja keskmiist masti katki. Kärmešte hakkas rõõwlite laew oma selletarwiks saetud konksusi wäljarändajate laewa pãåle wiiskama, ja wãhemat minutit oli „Norwill“ konksude kũlles kinni.

Hirmus ahastus ja segadus tõuusi nõud wäljarändajate seas; mõned kargasivad üle laewa serwa laeneteisse, kellede hulka ka mõned emad oma lastega olivad, kes mitte rõõwlite kätte ennast ei tahtnud anda, waid enne mine ärauputada. Üksi wõpramad wõtsivad sõariistad kätte, igamees seda, mis t'al parajaste kãepãrast juhtus olema ja olivad walmis, nenda kãua wãstupanema, kui neil jõnud jãtkub ja siis meresse hũpata. Ükski ei tahtnud ennast rõõwlite alla anda, sest et n'ad ühte hirmust tulewikku nende juures kartsiwad. „Elu ehk surm“, oli nende sõna, ja kõik kõgusivad endid oma kãpteni ümber kõkku. Mererõõwolid, pãikesest tõmmuks kõrwetatud nãgudega, osalt Greeka, osalt Hommiku-maariietega, hũppasivad wäljarändajate laewa

pãåle lãikiwa sõariistade, metsalise kisa ja „Allah“ hũũdmisega. Kui n'ad nãgiwad, et teised neile wãstupanna tahtsiwad, tõmmasivad n'ad lingud taskudest wãlja ja wiiskasivad neid nii osawãste wäljarändajate ümber, tõmmasivad neid maha ja siidusivad nende kãed ja jalad tugewãste nõõridega kinni. Kõikusiwad Inglis lipu masti otsast maha ja tõmmasivad selle asemele oma Tũrgi poolkuud ülesse ja hakkasivad Afrikamaa poole purjetama, kus n'ad mitme tormilise pããwa ja õõjãrele Jeesi rannas maale astusivad.

Mitmed olivad kurjategijate nuiade, mitmed haiguõste lãbi otsa saanud; need aga, kes weel elus olivad, saiwad orja-turu pãål آرامũdud ja pidivad kũbjade piitsade all kõikisugu raskid orja-tõõsi tegema.

„Kõistikoerad,“ karjus kũbjas iga hommiku, enne kui pãike tõuusi, „ruttu tõõsse!“ Nende toit oli kõwa maisi leib, hãisew, sandiks lãinud raba-soo wesi, ja ühes ummuses urtsikus nutsiwad ja kaebasivad n'ad nõud oma õnnetust. Palju neist surivad kũbjade piit-